

Mayıs sonunda bir gün, Marie'yle Reserl okuldan eve dönüyorlardı. İki kız sınıfta yan yana oturdukları gibi, evleri de yan yanaydı. Marie, Birken Sokağı 58'de, Reserl'se 56 numarada oturuyordu.

Reserl okulun son günlerinin sakız gibi uzamasından, her haftanın ona bir ay kadar uzun gelmesinden ötürü sızlanıp duruyordu. Marie'yse Konrad'ın hâlâ matematiği kıvırmadığından yakınıyor, son matematik sınavına kadar yalnızca bir hafta yerine bir ay çalışacak zamanları olsa, bunun çok işine geleceğini söylüyordu. "Onun kadar matematiğe kafası basmayan birini daha görmedim; en basit şeyleri bile öğrenmeye direnmesi içler acısı," dedi.

Reserl de, "Bu onun sorunu, sen kendine dert etme," diye yanıtladı.

Marie itiraz etti: "Benim de sorunum. Benimle çalışırsa, geçer not alacağı garantisini verdim."

Bunun üzerine Reserl, zevzekçe iğneleyici bir tonlamayla, "Eh, böylece haftada mutlaka üç kez seninle oluyor, bu da bir şey," dedi.

Marie, sırf Konrad'la baş başa kalmak için ona yardım ettiği imasına tepki gösterecekken, arkalarından koşup gelen Stefan, Reserl'in omuzuna bir şaplak indirip, soluk soluğa, "Unuttun mu? Öğlen arasında buluşmak ve bugün Kaplan'ı kaçta alacağını konuşmak üzere sözleşmiştik, oysa sen çekip gidiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Reserl tam üç haftadan beri Stefan'a Kaplan'ı alacağına dair söz veriyordu. Kaplan, erkek bir kedi yavrusuydu. Stefan'ın kedilerinin son doğurduğu yavrudandı. Stefan, şubat ayında herkese, doğacak yavrudan isteyen olup olmadığını sormuş; Reserl coşkuyla atılarak kendine bir tane ayırtmıştı. Mart sonunda yavru dünyaya geldi. Beş taneydiler. Reserl siyahlı grili, çizgili birini seçip, adını "Kaplan" koymuş ve her gün öğleden sonra Stefan'ın evine gidip Kaplan'la oynamıştı. Yavru altı haftalık olunca da, kendi evine götürmek üzere anlaşmışlardı. Veteriner, yavru kedilerin altı hafta annelerinin yanında kalmaları gerektiğini söylemişti çünkü. Ancak, kediler altı haftalık olup Reserl'in Kaplan'ı alma zamanı geldiğinde, Reserl sürekli mazeretler ileri sürüp, kedinin hep bir gün daha onda kalmasını istiyordu. Öteki kediler çoktan sahiplerine gitmişti. Stefan'ın annesi homurdanıp duruyordu. Evde üç kedi ona fazla geliyordu artık. Günde on kere oğluna bu "kadro dışı" hayvanı başından atmadığı takdirde aklını kaçıracağını söylüyordu.

"Ah... ben... ben..." diye kekeledi Reserl, "bugünün de uygun olmadığını tamamen unutmuşum." Hasta olan büyükannesine gideceğini, büyükannesi yataktan kalkamadığı için doktora kapıyı onun açması gerektiğini anlattı.

Stefan gözlerini döndürdü. "Gece yarısına kadar süreceksin değil ya bu iş. Çıkınca gelersin."

"Çok geç olmazsa," dedi Reserl.

"Bana bak, biz kedi bakım evi değiliz, tamam mı!" Stefan elini Reserl'in omuzundan çekip Marie'ye, "Arkadaşın iletin teki!" anlamına gelen bir bakış attı. Sonra da arkasını dönüp geri yürürken, başını sallayarak Reserl'in tutumundan hiç hoşlanmadığını ifade etti.

Marie'yle Reserl yollarına devam ettiler. Marie, bunda bir tutarsızlık var, büyükannesi daha dün onlara ziyarete gelmişti ve sapasağlamdı, diye düşündü. Geceleyn kötüleşmiş olsa, Reserl mutlaka sabah bana bunu söylerdi.

"Bir sorun mu var kanka?" diye sordu Marie.

"Yalnızca... şey..." Reserl bocaladı. "Önce... Kaplan konusunda... annemi ikna etmeliyim." Annesi büyük olasılıkla HAYIR diyeceği için bu işi hep ertesi güne ertelediğini söyledi. En uygun zamanı beklemekteymiş. Ama bu fırsatı hiç bula mamış, çünkü son zamanlarda annesiyle babası kavga edip duruyorlarmış. Karıkoca kavgasını da, eve bir kedi getirip getiremeyeceğini sormak için bölmek olacak iş değilmiş.

Marie, "O zaman Stefan'a henüz kediyi almaya iznin olmadığını söylemen gerekirdi!" diye bağırdı.

Bunu da yapamadığından yakındı Reserl. O zaman Stefan kediyi başkasına vermiş, bir sürü talibi varmış. Oysa o, hayvana çok tutkunmuş! Hem bu o kadar da büyük bir sorun değilmiş, Marie başöğretmen gibi kafa ütölememeliymiş. "Eve gider gitmez, annemi işyerinden ararım. İsteyken hep daha olumlu olur, mutlaka kabul edecektir."

Marie, "O kadar kolaydı madem, niye sekiz hafta önce yapmadın ki bunu?" diye sordu.

"O yüzden işte!" diye bağıran Reserl, sıkıca birbirine bastırıldığı dudakları, öne fırlamış çenesi, burun kemerinin üstünde kıllı bir dal parçası gibi birleşmiş kaşlarıyla öfkeli bir surat takındı.

İkisi konuşmadan yollarına devam ettiler. Kavşağa gelip yeşil ışığı beklemeye başladıklarında, Marie sessizliği bozdu. “Tatil başlayınca annenlerle Florida’daki halanın yanına uçmayacak mısınız?”

Reserl başıyla onayladı.

“Peki, kedi ne olacak o zaman?” diye sorguladı Marie. “Onu yanına alamazsın ki.”

Reserl sesini çıkarmadan gözlerini trafik lambasına dikti ve yeşil ışık yanar yanmaz hızla karşıya geçmeye koyuldu. Marie de onun yanı sıra koştu. “Hey,” diye seslendi, “bir cevap vermeyecek misin bana?”

Karşı kaldırıma geçtiklerinde Reserl’in yanıtı hazırды. “Sen beslersin onu; Berger’lerin kedisine bakmıştın ya, hani İtalya’ya gittiklerinde,” dedi.

Marie, Reserl’in koluna yapıştı. “Bir kere Berger’ler yalnızca üç günlüğüne gitmişlerdi; ikincisi de, onların kedisine on yaşındaydı, on haftalık değil. Sen bir bebeği yalnız bırakıp komşudan onu beslemesini ister misin?”

“Bir de Florida’ya gideceğim diye canımı sıkma,” dedi Reserl.

“Kediyle birlikte burada yalnız kalmak mı istiyorsun yoksa?” diye sordu Marie. “Annenlerin buna izin vereceğini mi sanıyorsun?”

“Böyle kavga etmeye devam ederlerse,” dedi Reserl, “tatile falan çıkamazlar zaten.”

Marie iç geçirdi. “Senin bu akıl yürütme biçimin, insanı çileden çıkarır.”

“Ya, ya, Bayan Bilmiş!” diye tısladı Reserl. “Herkes senin gibi akıl küpü olamıyor maalesef!” Sonra da küçük çocuklar gibi, “Böööö...” deyip, Marie’nin elini öfkeyle kolundan silkeleyip sokaktan yukarıya, evine doğru koştu. Marie ya-

avaş yavaş peşinden yürüdü. Ne aptal kız, diye düşündü.

Marie, Reserl’lerin bahçesinin oraya geldiğinde, Reserl sırtı sokağa dönük, bahçe kapısının önünde durmuş, boş olduğu besbelli olan posta kutusunun içini kurcalıyordu. Marie bunun, konuşmayı sürdürmek için örtük bir davet olduğunu anladı. Ama arkadaşı orada yokmuşçasına Reserl’in yanından yürüyüp gitti. “Bayan Bilmiş” ve “akıl küpü” hiç de kolayca yenilip yutulacak laflar değildi. Cezayı hak ediyorlardı.

Marie’nin oturduğu “Henriette Konağı” adlı ev, bir zamanlar görkemli bir binaymış. Yüz yıl önce Marie’nin babasının dedesi, babasının ninesine evlilik hediyesi olarak almış. Ancak o günden bu yana zamanın acımasız etkisiyle oldukça yıpranmıştı. Gerçi Marie’nin ailesi sık sık evi baştan aşağı onarıp yenilemekten söz etse de, ne zaman çatı aksa ya da bir pencere pervazından çıksa, tamir için azıcık parayı bile denkleştiremezlerdi. Henriette Konağı’nın kötü bir görünümü yoktu yine de. Bodrumundan çatısına kadar her yanını, bütün ayıplarını örten hayırsever sarmaşıklar sarmıştı. Marie’nin büyükannesi, evin baştan aşağı onarılıp yenilenmesine karşı çıkmak için bu sarmaşıkları bahane ediyordu her zaman. “İyi ki paramız yetmiyor,” diyordu, “yoksa sarmaşıkların sökülmesi gerekir ki, onların yokluğuna alışamam ben. Tekrar büyümelerini beklemeye de ömrüm yetmez.”

Henriette Konağı’nın ön bahçesinde, Marie’nin büyükbabası Albert işe dalmıştı. Bu mevsimde tarhlardaki çiçekleri söküp yenilerini ekmek başlıca uğraşıydı. Emekli olalı beri en büyük tutkusu bahçıvanlıktı. Yirmi iki yıldır da emekliydi. O sırada, bir tarhtaki sarı zambakları söküyordu. Tarhın yanında, içi küçük karanfil fideleriyle dolu bir el arabası duruyordu. Henüz

hiçbiri çiçek açmamıştı. Marie büyükdayısının yanına geldi. Acıyarak, bir sökülmüş güzelim zambaklara, bir süfli karanfil fiderine bakıyordu. “Onları niye söküyorsun ki?” diye bağırdı. “Hâlâ mis gibi açıyorlar!”

Büyükdayısı doğrulup, “Efendim?” dedi.

“Onları niye söküyorsun?” diye bağırdı Marie avaz avaz.

Büyükdayısı, “Evet, sıcak bugün, çok sıcak,” deyip zambakları sökmeye devam etti. Marie onu sevgiyle selamlayıp, hızla eve girdi. Yaşlı adam sol kulağına işitme cihazını takmadığı zaman onunla konuşmaya çalışmanın anlamı yoktu. Gerçi işitme cihazıyla donanmış bir büyükdayıyla da bahçeyle ilgili konuları tartışmanın bir anlamı olmazdı ya. Bu alanda, kimsenin gelip de işine burnunu sokmasına izin vermezdi.

Marie okul çantasını kapının hemen arkasındaki bir köşeye fırlatıp mutfağa koştu. Sabah uyuyakaldığı için kahvaltı edememiş, aralarda yemek için yanına bir sandviç bile alamamış olduğundan, midesi gurulduyordu. Gün boyunca, Konrad’ın muzundan bir ısırık, Reserl’in çikolatasından iki santim ve Stefan’ın üç limonlu şekerinden başka bir şey girmemişti midesine.

Mutfakta Marie’nin büyükannesi, buzdolabının yetersiz içeriğini burun kıvrarak inceliyordu. Anlaşılan o da eve yeni gelmişti. Siyah hasır şapkasıyla beyaz örgü eldivenlerini hâlâ çıkarmamıştı. “Yemek yapacak vaktim olmadı,” diye mırıldanarak dolaptan birkaç dilim bayat salamla peynir çıkardı. “Feininger’le kahvede buluştuk.”

Marie ekmek somunuyla bir bıçak çıkardı ve büyükannesinden salamla peyniri alıp, ekmekten de birkaç dilim keserek tıkmaya başladı. Sitemkâr bir sesle, “Kokmuş bunlar!” diyerek ekmeğinin üstündeki salamı ve peyniri öfkeyle itekleyip yalnızca ekmeği yemekle yetindi ki, o da pek taze sayılmaz-

dı. Ekmeğini isteksizce kemirirken, bir yandan Feininger’le buluşmasını anlatan, diğer yandan da kendisi gibi peynirle salamı beğenmediği için sahanda yumurta yapmakta olan büyükannesine kulak verdi. Marie’nin, yaşlı insanların kolesterolden uzak durmaları gerektiği uyarısına aldırılmayan büyükannesi coşkuyla, Feininger’in ona buluşunun nihai planlarını gösterdiğini söyledi. Tam anlamıyla mükemmeldi! Müthişti, bir dünya harikasıydı!

“Şu çörek fırınından mı söz ediyorsun?” diye sordu Marie. Bu konu onu pek ilgilendirmiyordu. Büyükannesi yıllardır kolaycacak tonla para kazanabileceği “müthiş buluşlar” peşindeydi. Şimdiye kadar, yalnızca boşa giden harcamalarla sonuçlanmış düşük kırıklıklarından ibaretti hepsi de.

“Yavrum, bu bir çörek fırını değil, bir sokak fırını. On metre uzunluğunda!” Büyükannesi sahanda yumurtalarla sofraya oturup on metrelik sokak fırınına ballandıra ballandıra anlatmayı sürdürdü. Şöyle çalışacaktı: Bir ucundan, lezzetli çörekler için gereken her şey içine konulacak, on metre ilerisindeki diğer ucundan da pişmiş çörekler, şık bir biçimde paketlenmiş olarak çıkacaktı. Her yarım dakikada ya da –büyükannesi bu ayrıntıdan tam emin değildi– her kırk saniyede bir torba dolusu çörek elde edilecekti. Ve müşteriler pişirme sürecinin tamamını cam arkasından şaşkınlıkla izleyebileceklerdi. Hamurun karışımı, yoğrulması, açılması, kalıpla şekillendirilmesi, pişirilmesi ve paketlenmesi!

“O zaman saatte yüz yirmi müşteri bulmanız gerekir çörekleri satmak için,” dedi Marie.

“Başaracağız,” diye seviniyordu büyükannesi. “İnsanlar kuyruğa girecek,” diyordu, “çörek almak için.”

Marie, “Bir ucunda sen, öteki ucunda Feininger mi duracak yani?” diye sordu.